

REVY

Kunst. Mens Mark Leckey uddriver barndoms minder under en bro på SMK, strammer Maiken Bent grebet med frække fetichremedier på Gl. Holtegaard: to aktuelle udstillinger, man bør se.

Motorvejsbroen og de florldette gevandter

AF MARIA KJÆR THEMSEN

Når man kommer fra den stilfærdige skulpturgang på SMK og åbner døren til X-Rummet, ændrer alting sig. Fra det blide forårslys og den rolige stemning på museet, træder man ind i et fælt gult lys og havner under en gigantisk motorvejsbro.

Det er den britiske Turner-pris-vinder Mark Leckey, der står for værket. Broen er en 1:1 gengivelse af en betonbro et sted uden for Liverpool, hvor Leckey og slæng hang ud i 1980'erne. På de massive sokler hænger der falmede plakater for rockorkestre, og det føles, som om man er havnet et gudsforladt sted ude på de grå indfaldsveje, mens man lytter til et højt lydspor, der veksler mellem musikbeats og Leckey selv, der messer: »Dybt inde i broen blev jeg til en del af hele transportnettet, af selve dets centralnervesystem.«

Den massive og mægtige bro bliver, efterhånden som man lytter, også en poetisk metafor for tid – for de indre spøgelsesbilister fra fortiden, for tidens gang, for bevægelsen fra et sted til et andet.

Hele værket er et forsøg på at genskabe en situation, et sted fra fortiden, der har sat dybe spor, skalere det op i det rigtige format – og derfra løsrive sig fra det. Udover at genkende lysten til og behovet for at slippe af med minder, der er groet fast i én, så er der en kold nostalgi i det temmelig rå værk. Det understøtter lydsporet, der med tunge beats og messende snak giver konkrete oplysninger om broen og Leckey's ungdom. Indimellem er det helt profetisk-filosofisk.

Det (kolde) virkningsfulde ved værket er kombinationen af det messende-musikalske lydspor, der konkret handler om det sted, man fysisk befinder sig; det skaber en form for sanseligt ekkokammer, der nok ender med at uddrive Leckey's personlige fortidsspøgelser, men som samtidig vækker nogle nye til live inde under broens fæle lys og grå beton.

FARVERIGT patchwork, stramme snore og gymnastikbolde – man kan meget nemt genkende en Maiken Bent derude i samtidskunstlandskabet. Alligevel har man aldrig helt set hende, som hun nu udfolder

sig i hele det smukke gamle barokhus på Gl. Holtegaard.

Bent har, ligesom partneren Torben Ribe, et udsøgt blik for helt almindelige brugsting, man kan købe i enhver hobbyforretning – kæder, snore og grej, som for eksempel disse glimtende farverige fiskekroge, der ser så lækre ud, mens de indbyder til dødedans. De hænger og dingler fra kæder og snore i udstillingens allerførste rum, på en skulptur, der minder om en hængestol, men hvor kæder har erstattet det bløde stof. Skulpturen står på et ægte tæppe i pastelfarver. Allerede her fornemmer man, at Bent har udvidet sit greb – det er på én gang smukkere og farligere end før.

En lang passage er helt tom for værker, bortset fra de florldette silkegardiner med pastelfarvede blomstermotiver, der hænger luftigt foran de store vinduer mod barokhaven. Det bliver til en blafrende, feminin pause, inden man når til udstillingens hårdeste rum, hvor en masse kæder er spændt op i loftet, og er forbundet til en rå stol, der kun har kæder som sæde, mens stolens metal er blevet beklædt med Bents karakteristiske patchwork i guld og sølvnuancer.

Det er denne vekselvirkning mellem det florldette, feminine og ultraæstetiske, og så et symbolsk mørkt sted, der handler om klaustrofobi, fetichisme og død, der fungerer så godt på denne udstilling. Bents forkærlighed for gymnastikredskaber med bolde, plinte, madrasser, der er blevet bundet sammen, snoret ind, hængt op, og mast sammen – fornægter sig ikke, men på udstillingen *Løsøre* har hun løsnet grebet og udvidet repertoiret (ved at tænke i hele ruminstallationer) og samtidig strammet snorene ekstra kraftigt i selve værkerne. Det gør, at hele udstillingen føles som én stor vibrerende – og temmelig fræk – installation.

Mark Leckey: He Thrusts his Fists against the Posts but Still Insists he Sees the Ghosts. X-Rummet, SMK. Indtil 3. september 2017.

Maiken Bent: Løsøre. Gl. Holtegaard. Indtil 2. juli 2017. Smuk kunstnerbog (detail) fungerer som ordløst katalog.

Maiken Bent. Løsøre. Farverigt patchwork, stramme snore og gymnastikbolde. Maiken Bent har sans for almindelige ting fra hobbyforretningen.

FOTO: I DO ART

Det forelskede par forenes i døden som sommerfugle i *Butterfly Lovers*.

FOTO: TIVOLI, ANNETT AHRENDSEN

Ballet. Ulykkelig Romeo og Julie-kærlighed folder sine sommerfuglevinger ud som balleteventyr på Pantomimeteatret i Tivoli.

Flyvske kineserier

AF MAJBRIT HJELMSBO

Tivoli Ballet Teater. Butterfly Lovers. Idé og koreografi: Paul James Rooney. Musik: He Zhanhao og Chen Gang. Kostumer: Charlotte Østergaard. Pantomimeteatret indtil 14/7.

Kina har alle dage haft en ikonisk placering i Tivolis rejselystne leg med eksotiske temaer. Det kinesiske Tårn, fyrværkeri, drager, røde papirlamper og ikke mindst Pantomimeteatret med dets tempelkrummelurer og forgyldte kinesiske skrifttegn. Og her i det Dansk-kinesiske Turismeår 2017 disker netop Pantomimeteatret op med et vaskeægte kinesisk balleteventyr, *Butterfly Lovers*, baseret på et mere end tusind år gammelt folkeeventyr om ung ulykkelig kærlighed, der kan ses som en slags kinesisk *Romeo og Julie*-fortælling.

Det folkekære eventyr fik i 1959 en musikalsk fantasi kreeret over sit tema i *Butterfly Lovers' Violinkonzert* kreeret af de to kinesiske komponister, He Zhanhao og Chen Gang, der inddrog gamle kinesiske folkemelodier i et større symfonisk klangbillede, hvilket ikke straks faldt i censuren smag. Da censuren løsnede sit greb i slutningen af 1970'erne, blev *Butterfly Lovers' Violinkonzert* imidlertid overordentlig populær og ofte brugt til skøjteløb på grund af dens vekslende stemninger og umiskendeligt kinesiske lyd.

På Pantomimeteatret er det den britiske danser og koreograf Paul James Rooney, som har sat trin til *Butterfly Lovers*. Rooney har tidligere med kyndig hånd skabt moderne balletter til Pantomimeteatret, blandt andet *Havets Bevægelser*, der genopsættes sidst på sæsonen. Med *Butterfly Lovers* har Rooney fået et guldæg i hænderne. Dramatisk er emnet let fatteligt og fængende. Og koreografisk formår Rooney at udfordre de 17 dansere med en strøm af fodrappe trinserier, klassiske attituder, flotte spring og høje løft,

der sammen med det mimiske udtryk forløser det unge pars umulige forelskelse.

Eventyret handler i al sin gribende enkelhed om den unge pige Zhu, der overtaler sin far til at give hende lov til at gå i skole, dog forklædt som dreng. I skolen bliver hun hjerteven med den unge mand, Liang. Men da et arrangeret ægteskab trækker op for Zhu, afslører hun sin rette identitet for Liang, hvis hjerte brister af ulykkelig kærlighed, da hun rejser fra ham. Midt under bryllupsceremonien flygter Zhu og opsøger Liangs grav. Hun kaster sig i graven og dør, hvorefter de begge genopstår som sommerfugle og forenes for evigt.

Som pigen Zhu er Kathleen Videira en sprælsk springende bogorm med et oprørske vrid i fødderne, kæk i kropsholdningen i bukserollen, væver som et fnug som vingeviftende sommerfugl. Som Liang er Luca Varone bedårende renhertet, naiv som drengvennen og elegant som sommerfuglepartneren, der løfter den elskede helt op i himlen i slutningens apoteose. Som den skjulte forelskelses modbillede sværmer Helena Casado og Jesús Marrero Díaz i en lykkelig pas de deux. Og som Zhus tvangsægtemand har Robin Bernadet en statelig holdning som en fyrstesøn.

Mimisk er det som altid den garvede Tommy Edvardsen, der tager stikket hjem i en morsom rolle som skolelæreren med en ryg så ret som en lineal. Selveste balletchefen, Peter Bo Bendixen er for første gang i ti år på de skrå brædder i rollen som Zhus bognordede Fader, der lægger kimen til tragedien i sin uforstand, mens hans følelseskolde kone i Nadia Dahls slanke porcelænsskikkelse først krakelerer, da datteren er borte. Kostumerne har Charlotte Østergaard skabt med sikker sans for alle kineserierne lige fra kinaflipper, kulørte silkestoffer og vandfaldsærmer til blomsterhatte, kinesiske skrifttegn og papirsommerfugle på lange stager, som bliver svunget og får luft under vingerne ude blandt publikum på plænen foran Pantomimeteatret. Rent totalteater.